

nansaar vil stille sig. Det er meget muligt, at Forholdene kan blive saaledes, at der maa en stærk Forøgelse af Indtægterne til, det er ogsaa muligt, at Krigen, hvad alle haaber, ophører snarere, end man maaske i Øjeblikket tænker, og at vi da vil se helt anderledes og meget lysere paa næste Aars Budget. Men i Øjeblikket, naar man intet ved, naar man kun har to Maaneder bag sig — og hvormange Maaneder for sig? — ingen ved det —, at sige, hvad der behøves, det er jeg ikke i Stand til. Hvis det skal være en Betingelse for Laanets Vedtagelse i dette høje Ting, at man faar bestemt Besked om, hvilke nye Skatter eller hvilken Forøgelse af Skatterne Regeringen vil foreslaa, kan Loven ikke vedtages under mig som Finansminister. Jeg vil ikke gaa ind derpaa.

Jeg maa overhovedet sige, at dette Laan jo dog er en Helhed. Om dette Laan er der blevet sluttet Overenskomst med de forskellige Institutioner, der her er Tale om: Nationalbanken, Statsanstalten, Store Nordiske Telegrafelskab og en Række Forsikringsselskaber. Laanet er en Helhed, det Beløb, Laanet omhandler, mener jeg at maatte kræve, og jeg mener, at dette Beløbs Optagelse ikke paa nogen Maade vil være mere hindrende for Erhvervslivet, for Laaneverksamhed her i Landet til andre Formaal, end det er nødvendigt. Og Laanet er nødvendigt, Pengeoptagelsen er nødvendig, det kommer man ikke udenom. Hvis man altsaa ikke vil gaa ind paa selve Sagen, maa man lade være, men saa vil jeg naturligvis ogsaa tage Konsekvenserne deraf. Jeg kan ikke som Finansminister forhandle med de Institutioner, med hvilke jeg har forhandlet, og komme efter en ret nøjsommelig og besværlig Forhandling til et Resultat, som jeg finder rigtigt og forsvareligt, og som jeg tror fuldkomment imødekommer Statens Tarv ved denne Lejlighed — og paa Statens Tarv har jeg unægtelig set —, og saa finde mig i, at Lovforslaget ikke imødekommes af den høje Rigsdag; men jeg ser heller ikke rettere, end at de Indvendinger, der er gjorte, mere er saadanne, som man ved Oplysninger kan afvæbne, end saadanne, som vedrører selve Sagens vitale Karakter. Jeg tror ogsaa, at man ved nærmere Overvejelse vil komme til det Resultat, at det er rigtigere i Øjeblikket at skride til denne Foranstaltning end at komme ind paa det uvisse, og jeg synes, at det, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og delvis ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) var inde paa, var det

uvisse. For mig har i Øjeblikket, netop under de meget uvisse Forhold, Trygheden været alt. Jeg tror, at hvis man vedtager dette Lovforslag, gør man den gode Gerning at stille Staten paa ret Køl i et Øjeblik, hvor der er Storm, og jeg vil meget fraraade, at man modsætter sig dette Lovforslag og saa kommer ud i en Tilstand, hvor man sejler i Taage, kan jeg sige, og meget vanskeligt kommer i Havn. Jeg har ment, at dette var en Havn, og jeg vil naturligvis, saa vidt det staar i min Magt, modsætte mig, at man strander i Havnen.

Indenrigsministeren (Rode): Da Diskussionen har berørt to Emner, som ogsaa vedrører Indenrigsministeriet, skal jeg efter Aftale med Finansministeren gøre et Par Bemærkninger desangaaende. Med Hensyn til Forsikringsselskaberne hørte jeg med nogen Forbavselse det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) nævne Forsikringsselskabernes Midler som nogle af Erhvervslivets fornemste Kilder. Den Del af Erhvervslivet, som det ærede Medlem i denne Forbindelse talte om, har ikke søgt til Forsikringsselskaberne og kan ikke søge til dem efter de Regler, der er givne for, hvorledes disse Selskabers Midler skal anbringes. Den første Form for Anbringelsen af disse Midler, som nævnes i Forsikringsloven, er Anbringelse i Statsobligationer, og det, der her er sket, er altsaa, at der er truffet en Aftale med nogle Forsikringsselskaber om at anbringe deres Midler paa den Maade, som i Forsikringsloven er nævnt først, en Maade, som herhjemme ganske vist ikke hidtil har været anvendt meget stærkt, men som i andre Lande betragtes som en langt mere selvfølgelig Anbringelse, end den anses for her. Forsikringsselskabernes Udlaan sker dernæst til Kommunerne, og det er det andet Punkt, som der for mig er Anledning til at dvæle ved. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at nævne, at Regeringen har foranstaltet afholdt et foreløbigt Møde med Repræsentanter for Kommunerne. Dette Møde gav sig Udslag i, at Kommunerne, dels Bykommunerne, dels Amtskommunerne, blev anmodet om at indsende Oplysninger om, hvilke offentlige Arbejder de havde i Gang, hvilke de ønskede at iværksætte, og hvorvidt de finansielle Midler til disse Arbejders Iværksættelse var til Stede, hvilke Ønsker de i saa Henseende havde. Tilvejebringelsen af Oplysningerne er søgt stærkt fremskyndet, og jeg tror, at i Dag er det